КУЗНЄЦОВИ – РОДИНА РЕКОРДСМЕНІВ

Кузнєцов Володимир Трохимович, його дружина та діти досягли неабияких висот у радіоспорті

Під час сеансу радіозв'язку

«Може, і собі спробувати?..»

Народився Володя на Полтавщині – у селі Мала Перещепина. Коли виповнилося 10 років, разом з мамою, Ангеліною Степанівною, переїхав на Івано-Франківщину – тодішню Станіславщину.

– Спочатку жили у сільській місцевості, де мати вчителювала, – згадує ті далекі часи Володимир Трохимович. – Як у сільського жителя, у мене було чимало домашньої роботи. Та якось до рук потрапила книжечка А. Тарасова «Як побудувати детекторний радіоприймач». Перечитавши її, подумав: «Може, і собі спробувати?».

Звісно, що для його виготовлення не було ніяких деталей. Тож довелося звернутись по допомогу до односельчан. Ті, відверто кажучи, не дуже повірили в реальність того, про що він їм розповідав. Але прислухались до прохань. Трактористи, наприклад, принесли хлопчині котушку з дротом, яку він використав у якості однієї з деталей, а місцеві аптекарі подарували сірку і свинець, за допомогою яких він зварив діод-детектор. Коли радіоприймач запрацював і Володя почув голос диктора з Києва, його радощам не було меж!

– Саме тоді я, сам цього не підозрюючи, зробив перший крок у радіоспорт, – говорить сьогодні Володимир Трохимович. – Згодом наша сім'я переїхала до обласного центру. Звісно, що тут, у великому місті, з'явилося більше можливостей для занять улюбленою справою. Я, зокрема, почав відвідувати радіогурток, що діяв у міському палаці «Дитячої творчості». Вів його Микола Конопаткін. Це була надзвичайно обдарована людина, яку ми слухали з відкритими ротами. Я поїхав у Київ на всеукраїнську виставку «Технічна творчість школярів» зі своїм радіоприймачем, виготовленим під керівництвом Миколи Никифоровича. Там демонстрував свій виріб, розповідаючи відвідувачам про його можливості. Отримав грамоту.

З атестатом зрілості Володя подався до Одеси, маючи намір навчатись у тамтешньому інституті зв'язку. Але не пройшов за конкурсом: на одне місце претендувало 10-12 чоловік. Проте хлопець рук не опустив: витримавши з честю іспити, став студентом технікуму зв'язку. Отримавши диплом, поїхав до Дніпропетровська, де завершувалося спорудження телецентру. Там він з іншими спеціалістами монтував радіопередавач.

Потім, звичайно, була служба в Радянській Армії: зважаючи на його спеціальність, юнака призвали до військ Протиповітряної оборони, де він забезпечував радіозв'язком екіпажі літаків і керівників польотами. Коли термін служби добігав кінця, запропонували залишитись на надстрокову. З перспективою вступу до військового училища. Добре подумавши, старший сержант Кузнєцов вирішив все ж їхати до Франківська, де його чекали мати, сестра Надія і наречена Ганна.

Після повернення працевлаштувався інженером міського вузла зв'язку, а у 1969 році очолив радіотехнічну школу Івано-Франківської обласної організації ДТСААФ.

«Франківська радіотехнічна – найкраща…»

Сьогодні, коли мова заходить про ті чи інші проблеми, можна почути, що « раніше було значно легше працювати». Можливо. Адже оборонне Товариство фінансувалось з державного бюджету. Але, разом з тим, вистачало й тоді різних негараздів: подібні зізнання не раз чув з вуст його ветеранів.

– Очоливши Івано-Франківську радіотехнічну школу, відразу почав працювати над покращенням її роботи, – згадує мій співрозмовник. – Удосконалював матеріально-навчальну базу, підбирав грамотних фахівців. Звичайно, мені допомагали колеги, котрі щиро вболівали за доручену справу.

Заклад, про який мова, тривалий час був одним з найкращих – серед аналогічних – не лише на теренах України, а й усього Радянського Союзу. Адже чимало його вихованців виступали не тільки на першостях України, а й СРСР, на міжнародних змаганнях, завжди повертаючись додому зі спортивними трофеями. Наприклад, Василь Присяжнюк – вихованець школи. Він прославився не лише власними виступами, а й своїми вихованцями: Орися Стефінік, Михайло Данилюк, Марія Шамрай стали легендарними у вітчизняному радіоспорті.

А ще тут готували фахівців для армії, зокрема, операторів автоматичних ультракороткохвильових радіопеленгаторів. Вони проходили службу у Військово-Повітряних Силах. І служили, треба сказати, сумлінно: керівництво школи отримувало чимало листів від командирів, у яких вони дякували за «навчання і виховання відмінних спеціалістів».

Народне господарство поповнювалося механіками з ремонту телерадіоапаратури, операторами персональних комп'ютерів (коли вони з'явилися). Сьогодні Івано-Франківської радіотехнічної школи немає: своє існування вона припинила у 2009 році. Головна причина – брак замовлень з боку Міністерства оборони та інших силових відомств, у яких служили її вихованці.

Сьогодні проти України ведеться неоголошена війна. Чисельність її Збройних Сил збільшилася до 250 тисяч. При цьому Президент

Син Віктор у дитинстві

У колі сім'ї

України, Премєр-міністр та інші перші особи країни не виключають, що їхні кількісні показники ще зростуть. Все залежить від того, як розвиватиметься ситуація на Донбасі. Тож виникає цілком закономірне запитання: чи не доцільно відродити діяльність цієї та інших шкіл? Так, зважаючи на реалії сьогодення. Адже, за словами Володимира Трохимовича, на її базі можна готувати фахівців для Українського війська. В тому числі і операторів з керування так званими дронами – безпілотними літальними апаратами. Зазначена спеціальність здається дуже актуальною. Адже саме за безпілотниками, зважаючи на їхні тактико-технічні характеристики, які дозволяють проводити повітряну розвідку ворожих позицій, велике майбутнє.

Під час проведення шести хвиль мобілізації, військові комісаріати зіштовхнулися з дефіци-

Донька Галина

том деяких спеціалістів, через що виникли проблеми з комплектуванням частин і підрозділів як Збройних Сил, так і Національної гвардії. Наприклад, підготовкою тих же операторів БПЛА займаються здебільшого волонтери. І роблять це, як зізнався один з них, не від доброго життя: відповідних фахівців у держави бракує, а то й взагалі вони відсутні.

«Дідусь для мене є прикладом у всьому...»

Захоплення Володимира Кузнецова радіоспортом передалося і дружині Ганні. Вона, незважаючи на зайнятість службовими справами (жінка тривалий час очолювала одну з міських аптек), завжди знаходила для нього вільний час, тривалий час виступаючи обласних змаганнях. А також і на чемпіонатах України, де завойовувала призові місця.

Особлива гордість Володимира Трохимовича – донька Галя. Тренуванням не завадили навіть лекції у Івано-Франківському інституті нафти і газу, де вона навчалась. Дівчина виступала на багатьох першостях України. Галина – триразова чемпіонка України, майстер спорту зі спортивної радіопеленгації (полювання на лисиць). Зокрема, у 14-річному віці виборола звання чемпіонки України серед дівчат, а у 18 років стала чемпіонкою СРСР!

Є у Володимира Трохимовича і син Віктор. Він тривалий час займався багатоборством радистів. До цього виду радіоспорту входять спортивне орієнтування на місцевості, робота на радіостаціях, швидкісне приймання та передача радіограм.

А ось його донька Софія у дитинстві захопилась радіозв'язком на коротких хвилях. Зокрема, відвідувала гурток, який вів Заслужений тренер України Василь Присяжнюк. Завдяки Василю Васильовичу здобувала перемоги як в Україні, так і на міжнародних змаганнях «Юних техніків». І тричі поспіль виборювала перші місця! За це нагороджувалась грамотами і медалями, а також путівками до «Артеку» і «Молодої гвардії». Сьогодні Софія – студентка Прикарпатського національного університету ім. Василя Стефаника. Майбутній юрист, попри завантаженість, наполегливо удосконалює свою майстерність.

– Я завжди звертаюся за порадами до свого дідуся, – каже дівчина. – Він для мене є авторитетом не лише у спорті, а й загалом у житті. Тому нам завжди є про що поговорити. Поки що у мене 1-й спортивний розряд, але мрію стати, як дідусь, бабуся і тітка Галина, майстром спорту.

Нещодавно Володимиру Трохимовичу виповнилося 80 років. Незважаючи на поважній вік, ветеран радіоспорту улюбленої справи не полишає. Він і досі виступає на чемпіонатах України

З вихованкою Марією

з радіозв'язку на коротких хвилях, телеграфом і телефоном. При чому на власній, самотужки сконструйованій апаратурі. А ще консультує своїх молодших колег. Так було і напередодні Кубку Товариства сприяння обороні України, який проходив у столиці Закарпаття – Ужгороді. Івано-Франківських оборонців там представляли Андрій Янулявічус та Руслан Гладенко.

Сергій ЗЯТЬЄВ

Петро Никитюк,
голова Івано-Франківської обласної організації ТСО України

– Я дуже вдячний редакції «Вісника ТСО України» за те, що ви помістили розповідь про нашого ветерана Володимира Трохимовича Кузнєцова. Якщо брати до уваги лише той факт, що він сорок років очолював радіотехнічну школу, яка випустила десятки тисяч фахівців, то про нього треба писати.

Окрім того, що він відмінний фахівець своєї справи, відомий далеко за межами нашого краю спортсмен, Володимир Трохимович ще й прекрасна людина. Доброзичливість до оточуючих, уміння вислухати і щире бажання допомогти, якщо потрібно, порядність – ось ті риси, за які його поважають і люблять не лише оборонці Івано-Франківщини, а й загалом жителі міста.

Навіть сьогодні, перебуваючи на заслуженому відпочинку, наш колега переймається справами обласної організації. Він, зокрема, з року в рік вибиває – у кращому розумінні цього слова – гроші для поїздок спортсменів на змагання.

Оскільки наша розмова відбувається напередодні 80-річчя Володимира Трохимовича, то хочу від імені усього колективу нашої обласної організації привітати його з цією датою.

І побажати міцного здоров'я, довголіття, а онуці Софії – нових спортивних рекордів!